

РЕШЕНИЕ

№ 4379

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **2728** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от КСО.

Образувано е по жалба на П. Н. П. с ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-139/12.02.2020 г. на Директора на III па ПОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3--21-00648377/16.09.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. С последното е постановено жалбоподателят да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 03.10.2016 г. до 16.10.2017 г., през който има издадени болнични листове както следва: от 01.08.2017 г. до 16.10.2017 г., от 17.03.2017 г. до 30.03.2017 г. от 15.02.2017 г. до 16.03.2017 г.; от 15.02.2017 г. до 16.01.2017 г. от 14.02.2017 г. и от 03.10.2016 г. до 11.11.2016 г. вкл. по правоотношение с [фирма]. В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно и моли същото да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Й., който по изложени съображения и в жалбата моли съда да я уважи.

Ответникът по оспорването заявява чрез процесуалния си представител юриск. В., че жалбата е неоснователна. Моли се същата да бъде оставена без уважение и да се постанови съдебен акт, с който да се потвърди обжалваното мотивирано решение като правилно и законосъобразно.

От фактическа страна следното:

По постъпило в НОИ уведомително писмо изх.№ 94-И-746#11/12.12.2018 г. от НАП са предприети действия по компетентност за извършване на проверки по разходите на ДОО в [фирма] и [фирма] относно лицето за които има твърдения за сключени трудови договори, в т.ч. и спрямо жалбоподателя П. Н. П.. Съгласно информацията на НАП [фирма] има установени задължения за осигурителни вноски в големи размери като при проведеното контролно производство на представляващия дружеството С. В. е установено, че същият е с нисък социален статус и е неграмотен. С помощта на медиатор са снети обяснения от същия, съгласно които не знае за съществуването на това дружество и не е упълномощавал никой да подписва документи и декларации от негово име. През 2014 г. е подписвал документи „поднесени му за подпис“ от лице, което му обещало съдействие за кредит. НАП е установила, че данни за дружеството се подават по електронен път с К. за множество лица по трудови правоотношения на мениджърски позиции с възнаграждения над максималния осигурителен праг. През периода от 2016 г. до 2017 г. дружеството не е регистрирало никакви приходи от дейността си и независимо от липсата на дейност са подавани данни за осигряване на множество лица, част от които периодично ползват дългосрочни отпуски по болест и съответно са им изплащани парични обезщетения за временна неработоспособност и безработица. Конкретно за жалбоподателя П. е посочено, че от 16.05.2014 г. до 09.03.2018 г. е бил назначен в дружеството на длъжност „главен юрисконсулт“ с основна заплата в размер значително надвишаващ размера на максималния осигурителен доход като системно е ползвал дългосрочни отпуски по болест, а след прекратяване на трудовия му договор и обезщетение за безработица, след което отново са подадени данни, че е назначен по трудов договор в [фирма].

Резултатът от проверката по разходите на ДОО е обективиран в Констативен протокол № KB-5-21-00560059/03.05.2019 г., съгласно който контролният орган е приел, че не се доказват наличие на осигурителни правоотношения предвид липсата на извършвана от дружеството търговска /стопанска дейност и наличие на приходи, които да доказват подаваните данни за максимален осигурителен доход, деклариран за лицата, за които има подадени уведомления в Регистъра на трудовите договори за сключени такива. В тази връзка са били издадени Задължителни предписания №3/1-1-21-00561616/08.05.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход за всички лица вкл. и за П. П. за периода 01.09.2016 г. до 09.03.2018 г. Задължителните предписания са изпратени на адреса по седалище на дружеството [населено място]. ул. 214-та № 5 като препоръчаната пратка е върната в цялост с отбелязване „непознат“ и еа връчени по реда на чл.110. ал.4 от КСО) чрез поставяне на съобщение на табло в административната сграда на НОИ. Не са оспорени и са влезли в законна сила.

След като при осъществения последващ контрол е установено, че жалбоподателя П. не е бил осигурено лице по правоотношението си с [фирма] и са предприети действия за заличаване на данните по чл.5. ал.4. т. 1 от КСЧ) в регистъра на острените лица са налице нови данни по смисъла на чл.114. ал.2. т.2 от КСЧ). които обуславят преразглеждане на правото на парични обезщетения по представите през 2016 г. и 2017 г. болнични листове. В тази връзка е постановено разпореждане № РВ-3-21-00648377/16.09.2019 г. за възстановяване на сумата 11 247.69 дв. неоснователно получени осигурителни плащания по посочените болнични листове.

Разпореждането е обжалвано по реда на чл.117 КСО с жалба №

1012-21-2147/27.11.2019) по която е постановено оспореното в настоящото съдебно производство Решение №1040-21-139/12.02.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

След оспорването им от страна на представляващия дружеството същите са потвърдени с Решение № 1040-21-302 от 16.03.21г. на Директора на ТП на НОИ С. град.

По постъпилата срещу това решение жалба е образувано настоящото съдебно производство.

От правна страна.

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, и се явява допустима.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 146 от АПК, съдът преценява законосъобразността на административния акт, като проверява дали е издаден от компетентен за това орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва закона. Извън правомощията на съда е да преценява целесъобразността на административния акт.

Обжалваното мотивирано решение е издадено в предвидената от закона писмена форма и от компетентен за това административен орган. Съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. В конкретния случай оспореният акт е издаден от Директор на ТП на НОИ С. град по силата на заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ.

По съответствието с материалния закон.

Съгласно чл.5, ал.6 от КСО данните по ал.4 служат за определяне на правото и изчисляването на размера на паричните обезщетения, пенсиите и помощите.

Разпоредбата на чл. 1. ал. от НПОПДОО определя, че преценката на правото и определянето на размера на паричните обезщетения и помощи по ал. 1 се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им, приети по реда на Наредбата за реда за представяне в Националния осигурителен институт на данните от издадените болнични листове и решенията по обжалването им (НРПНОИДИБЛРО), приета с Постановление № 241 на Министерския съвет от 2014 г. (ДВ. бр. 67 от 2014г.), като се използват и данните от регистъра на осигурителите и самоосигуряващите се лица, регистъра на приходите от осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване, регистър "Трудови договори", регистър "Пенсии", регистър "Трудови злополуки", регистър "Професионални болести", регистър "Парични помощи за профилактика и рехабилитация" и от регистър "Парични обезщетения и помощи от ДОО", както и данните от удостоверенията по чл. 8. 9 и чл. 11, ал. 1 и 2 от ИПОПДОО.

Отпускането на паричното обезщетение за временна неработоспособност става въз основа на представените болнични листове и приложенията към тях удостоверения по образец, подадени от осигурителите относно правото на парично обезщетение и съобразно данните от регистрите на НАП и НОИ (чл.1. ал.2 ИПОПДОО) без да се издава разпореждане за отпускане на паричното обезщетение. В тази връзка не е

налице правно основание за възобновяване на производство по отпускане на паричното обезщетение, а на основание чл.114. ал.2. т.2 от КСО същото подлежи на възстановяване като в разпореждането за възстановяване задължението се определя по основание и по размер.

При заличени данни по чл.5. ал.4 от КСО уведомяването на лицето за тези новонастъпили обстоятелства и представяне от негова страна на информация и документи не биха повлияли на крайното волеизявление на административния орган относно правото на парично обезщетение поради временна неработоспособност и задължението за възстановяването му. Даването на такива сведения би било относимо при преценка на субективното отношение на лицето т.е. дали е било недобросъвестно. В хипотезата на чл.114. ал.2. т.2 от КСО такава преценка не се извършва.

Предвид установеното при извършените проверки, обосновано е прието от контролните органи на НОИ С. град, че [фирма] не е извършвало-дейност по смисъла на Търговския закон за времето, посочено в издадените за съответното дружество задължителни предписания, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност, които да обуславят изплащане на обезщетението. Същите нямат качеството на осигурени лица по см. на пар. 1 т.3 от ДР на КСО, а наличието на подадено уведомление за сключен договор не е единствено основание за възникване на осигурително правоотношение. Видно от събраните в хода на административното производство доказателства П. П. не е бил осигурено лице по правоотношението с [фирма].

Съгласно чл. 10. ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а. ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С параграф 1. ал. 1. т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а. ал. 1. и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

По аргумент от цитираните разпоредби при неупражняване на трудова дейност и при невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

По делото във връзка с установяване на този спорен факт беше открито производство по чл.193 от ГПК по оспорване на истинността на трудовата книжка, което съдът намира за успешно поради следното.

Приетата по делото почеркова експертиза доказва по безспорен начин, че подписи в заверителния правоъгълен печат на стр. 9 от ТК Серия Л121512 на П. П. не са на управителя С. Н., като е посочено че подписът и почеркът на последния са с много ниска степен на обработеност. Изготвената допълнителна почеркова експертиза (Протокол № 116) по представения оригинал установи, че копието на стр.9 от ТК Серия Л121512. подшита в делото и по която е извършено основното изследване не е копие на стр.9 от представения на 08.10.2020 г. оригинал. Направеното почерково изследване сочи, че подписите, положени от С. А. Н. „са с опростена конфигурация и са много лесни за възпроизвеждане“ като темпа на полагане на подписа е „умишлено забавен“ и съобразно изложените експертни констатации в заключение вещото лице допуска, че подписите на стр.9 в графа „Подпис на работодател“ не са положени от С. А. Н.. Съдът изцяло кредитира заключението на вещото лице в този смисъл.

Отделно от изложеното по отношение на трудовата книжка, съдът намира , че нито в

хода на административното, нито в хода на съдебното обжалване от страна на жалбоподателя бяха установени по безспорен начин основни елементи на трудовото правоотношение, като престирание на раотна сила на определено работно място, в рамките на определено работно време, ползване на отпуски, получаване на възнаграждение.

С. Трудов договор №27/16.05.2014 г. като място на работа е определено [фирма], което означава, че дейността следва да е упражнявана на адреса по седалище на дружеството па ул.“214-та” №5. на която няма данни да има обект/офис на дружеството нито по данни на НАП, нито по данни на НОИ, доколкото при опит за връчване на дружеството на цитирания адрес на задължителните предписания е посочено че получателя е непознат на адреса.

Няма доказателства, че П. П. е работил по 8 часа дневно, нито че е получавал определеното основно трудово възнаграждение от 5000.00 лв. Оспорените фишове за заплати, приложени към разгледаната по административен ред жалба, както и към тази подадена до АССГ, не могат да бъдат приети като доказателства за реалното изплащане на посочените в тях възнаграждения, защото не се подкрепят от никакви дрги доказателства В тази връзка се налага обоснования извод, че лицата, в т. ч. жалбоподателя, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1. т. 3 от ДР КСО.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, в т.ч. включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра па осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане па трудови възнаграждения, подаване па данни по чл.5. ал.4 от КСЧ). следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи. Предвид резултата от установените нови данни от проверките, обосновано административния орган е приел, че П. Н. П. не е бил осигурено лице по смисъла па закона, и в тази връзка не е имал право на парични обезщетения по реда на КСО, което обстоятелство е обективизирано и чрез заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени от името на [фирма]. При данни за получени, но не следващи се обезщетения от страна на жалбоподателя, то за него и за посочения период възниква задължение за възстановяване на неоснователно получена сума като парично обезщетение за временна неработоспособност, както следва: за периода от 03.10.2016 г. до 16.10.2017 г., през който има издадени болнични листове както следва: от 01.08.2017 г. до 16.10.2017 г., от 17.03.2017 г. до 30.03.2017 г. от 15.02.2017 г. до 16.03.2017 г.; от 15.02.2017 г. до 16.01.2017 г. от 14.02.2017 г. и от 03.10.2016 г. до 11.11.2016 г. вкл. по правоотношение с [фирма].

Съобразно изложеното оспореното пред съда решение с което е потвърдено разпореждане № РВ-3--21-00648377/16.09.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО се явява съответно на закона, поради което и същото е законосъобразно, респ. подадената жалба е неоснователна.

По разноските.

Предвид изхода на делото на ответника следва да се присъдят своевременно поисканите разноски по делото, които в случая се определят на 100 лева, на основание чл. 78, ал.8 АПК във вр. с чл. 144 АПК за юрисконсултско възнаграждение.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Н. П. с ЕГН [ЕГН] срещу Решение № 1040-21-139/12.02.2020 г. на Директора на III па ПОИ С. град, с което е потвърдено разпореждане № РВ-3--21-00648377/16.09.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО

ОСЪЖДА П. Н. П. с ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. град направените по делото разноски в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: